ENDES MIHÁLY

Fényképalbum: Dr. Keve András

Tíz éve hagyott itt bennünket - madarászokat, madarakat és a magyar tájakat. Világhírű volt, és mégis, mindannyiunknak egyszerűen Bandi bácsi. Nagyságát lehet mérni szakmailag (több, mint félezer írása jelent meg) és emberileg is. Ám nála a kettő békés egyensúlyban volt, mert nála békésebb lelkületű ember nem csak az ornitológiában nem volt, de másutt sem nagyon. Nagy szó ez olyan elődök ismeretében, mint Herman Ottó, vagy Chernel István. De úgy gondolom sokakkal együtt, hogy ez az igazság, azt pedig ki lehet mondani. Szakmai örökségét naponta használjuk, ámde felül tudunk-e emelkedni a tudás áldatlan melléktermékén, a gőgön, irigységen és féltékenységen olyan egyértelműen, ahogyan ő tette mindig és minden helyzetben. Aligha. Talán, ha még mindig - örökre - közöttünk lenne, s a közelébe kerülhetnénk, sokszor, minél többször.

Sokat találkoztam vele, az egyik alkalomról fénykép is készült, utitársunk, Aradi Csaba készítette. A Hortobágyon történt, 1975. június 6-án, egy szeles, csepergős Medárd-hangulatú napon. Bandi bácsi ez idő tájt már hatvanhat éves volt, de eleven és vidám, hiszen ismét kiszabadulhatott a falak közül, füvek, bogarak, madarak közé. Mi pedig boldogan szegődtünk kíséretébe és együtt élveztük a néhány órás sétát. Nem volt terepjáró, sőt még gumicsizma sem (sár viszont bőven), mégis több oldalnyit jegyzetelt és kérdezősködött tőlünk, s mondhatom nem nekünk szánt udvariasság okán. Ő is magyarázott és máris mi tettük fel kérdéseinket neki - mellette ez nem is lehetett másként. Bizony, nagy élményt adott nekünk, amelyet mi csupán egy

Dr. Keve András a szerzővel, 1975. június 5. Nyirő-puszta.
Fotó: Aradi Csaba

szatyorra való izletes pusztai csiperkével „hálálhattunk" meg. Hej, Nyirő-puszta, emlékszel még minderre?